

STANCE KOMT MET KLACHTEN OVER HAAR
 MAN. DE PASTOOR STUURT HAAR NOGMAALS
 NAAR DE KLOK VAN ST. KRUIS. HIJ VERMAANT
 HET ECHTPAAR.
 EEN ANDER KLAGEND ECHTGENOOT.

Op zekeren avond klopte een vrouw bedeesd op de deur van de pastorie. Klara liet haar binnen en geleidde ze, op haar verzoek, naar den pastoor.

— Wel, Stance, zei Heldewijs vroolijk, komt ge me eens vertellen, hoe gelukkig ge zijt met uw Vital Loevers ?

— Helaas...

— Wat, helaas !

— Ge hadt mij moeten afraden...

— Te trouwen, wilt ge zeggen ?

— Ja, mijnheer de pastoor.

— Maar, Stance, denk eens goed na ! Ge doet als Eva en wilt de schuld van een misstap op een ander leggen. Naar mijn raad hebt ge niet geluisterd, doch naar dien van de klok, welke te St. Kruis in den toren hangt. Is 't waar of niet ?

— Ja, maar... ziet ge, mijnheer de pastoor, ge hebt het huwelijk gesloten.

- Wel, nu nog beter.
— Laat mij uitspreken, als 't u belieft. Ik neem u dat niet kwalijk.
— 'k Geloof het wel, ik deed wat gij begeerdet.
— Och, mijnheer de pastoor, Vital is toch zoo gierig.
— Ha, de een schuift weer de schuld op den ander.
— Vital is waarlijk gierig...
— En gij zijt roekeloos.
— Hij is altijd op de baan...
— En gij zijt voortdurend bij de koffiekan.
— Hij zou een duit in tweeën bijten...
— En gij twee duiten uitgeven, als ge er maar een bezit.
— Mijnheer de pastoor...
— Stance.
— Ge hebt ons gebonden... ontbind ons ook.
— Ge vraagt de scheiding ?
— Ja.
— Weet ge wat ge moet doen ? Ga weer naar de klok van St. Kruis en luister wat ze u zegt.
— Ja, mijnheer de pastoor.
De vrouw vertrok.
Den volgenden dag keerde ze terug.
— Welnu ? vroeg Heldewijs.
— De klok sprak :

Waà... waàróm...	tróuwdét gij ?
Mét Vital	sléchté màn
Gà... gà wèg	vàn hém àf
hij is boos	gij zijt brààf.

— Bim, bam, bom, bim, bam, bom, bim, bam, bom, bim, bam, bom, hernam Heldewijs. Daar is van alles op te maken, hé, Stance ? De eerste maal luidde ze in uw ooren :

Trouw niet, trouw niet, trouw

en ge dacht dat trouwen 't beste was. Waarom luidde de klok niet :

Trouw, trouw niet, trouw, trouw niet.

Verstaat ge me, Stance ? Ge kent toch wel 't rijmpje :

Hetgeen wij zelf het meest begeeren,
Dat zal ons ieder klokje leeren.

Had ik u moeten afraden te huwen, ge zoudt u ongelukkig gevoeld hebben ! Had ik 't u moeten aanraden, 'k was thans de schuld van uw ongeluk. Och, ik ken mijn volkje zoo wel ! Een mensch woelt altijd om verandering en toch : moesten alle kruisjes op ons dorpsplein geworpen worden, ieder zou zich haasten om 't zijne te grabbelen. Stance, haal uw man.

Een uurtje later was 't echtpaar daar. De man wilde zijn vrouw en deze haar echtgenoot beschuldigen.

— Tut, tut, onderbrak Heldewijs, Stance wilde trouwen, want de klok gaf haar dien raad. En 't geen wij 't meest begeeren, zal ons ieder klokje leeren. Vital, gij begeerdet Stance tot vrouw, want ge vroegt haar hand. Ge zijt in den echt verbonden voor God en de menschen. Wat God gebonden heeft, mag ik niet scheiden. Ge blijft dus bijeen. Tracht nu die tien zinnen tot vijf te maken. 't Is misschien wat moeilijk, maar met goeden wil gaat dat toch... Stance, ik ken de klok van St. Kruis opperbest. 't Gelui is altijd 't zelfde. Waarom was 't u verschillend ? Omdat ge uw wil begeerdet door te drijven. Nu moet ge u in uw lot schikken. Elk moet wat geven en wat nemen, wat water in zijn wijn doen ; ge moet elkanders lasten dragen.

En toen 't echtpaar vertrokken was, mompelde Heldewijs :

— Een goede gedachte van mij, om Stance naar St. Kruis te zenden, toen ze me den eersten keer om raad kwam vragen. Zulke menschen kan men geen goeden raad geven, want ze volgen immer hun eigen zin en willen steeds de schuld op een ander leggen. 'k Hoop dat 't huwelijk nu beter mag gaan.

De pastoor had wel eens meer van die lastige bezoeken. Onbewimpeld zei hij echter altijd zijn meening.

Zoo kwam eens een kloeke kerel, die een gebrekkige, magere en ziekelijke vrouw gehuwd had om haar geld, bij hem klagen, dat hij op zwart zaad zat. Al het geld was verteerd. Zoowel man- als vrouwlief droegen hiervan de schuld : de eerste door zijn drankzucht vooral, de laatste door haar snoeplust.

— Wel, vriend, zei Heldewijs, uw berouw komt te laat. Vóór uw huwelijk herinnerde ik u de spreuk van vader Cats :

Hij die een dant trouw om haar want,
Mist light de want en houdt de dant.

Mijn voorspelling is uitgekomen. 't Geld is door de ramen gevlogen en gij moet nu zorgen met uw vrouw in vrede te leven. 'k Mag u niet ontbinden. Dat andere lieden zich aan u spiegelen !

HANS VAN HORENBEEK

De Pastoor van Lapscheure

L. OPDEBEEK
UITGEVER ❖ ❖ ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

MERKWAARDIG LEVEN

VAN

FRANCISCUS HELDEWIJS

PASTOOR VAN LAPSCHEURE

Penteekeningen van STAN VAN OFFEL
Kleuromslag van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN